

Prejemniki priznanj Mestne turistične zveze

Na priložnostni slovesnosti, ki je bila 12. februarja po redni letni skupščini Mestne turistične zveze, sta predsednik in podpredsednik Alojz Šoster in Maks Klanšek, vročila društvom in posameznikom priznanja, ki so jih leti prejeli za prizadevanje in ustvarjalno delo na področju urejenosti okolja in razvoja turizma. Iz naše občine so jih na predlog skupščinskega odbora za pospeševanje turizma prejeli:

Laporje pri Turjaku – to je prijetna vas v KS Turjak, kjer so tamkajšnji krajanji z asfaltiranjem glavne dovozne poti v tem letu poskrbeli tudi za urejenost svojih dvorišč, vrtov in zunanji videz hiš.

Turistično društvo Trnovo – za vzorna prizadevanja pri varovanju kulturne in zgodovinske dediščine starega Trnovega in Krakova, za izdajo izjemnega turističnega prospekta, za številne ustvarjalne pobude pri ohranjanju kulturnega in siceršnjega utripa te prelepe stare ljubljanske soseske ter za vsestranski razvoj turističnega podmladka v tesnem sodelovanju

z uspešno osnovno šolo Trnovo.

Janez Klemenc, Rakitna 66 – za izdajo knjige »Rakitna skozi čas«, ki jo je pred meseci izdal v samozaložbi. To je pričevanje o zgodovini Rakitne, njenih ljudi, običajev in navad, opremljeno z bogatim slikovnim gradivom. Predstavlja nekakšno osebno izkaznico slehernega kraja in priročnik vsakega, ki ima Rakitno rad in se nanjo vrača.

Janez Kirn, Kamnik pod Krimom 60, lastnik gostilne »Kirn« – za dolgoletno uspešno gostinsko delo, ki se odraža v ohranjanju visoke gostinske ponudbe in razširjanju kulture tradicionalno slovenske kuhinje z visoko ravno postrežbe in prijetnega počutja gostov.

Avugst Pleško, Brezovica, Tržaška 420, lastnik gostilne »Pri Kopaču« – za ohranjanje domače in prijazne slovenske gostilne z utripom domače kuhinje in prijetnega bivanja gostov ter trajnim razvijanjem gostinske ponudbe. Čestitamo!

K cestni zapor ni bilo predstavnikov občinskih, mestnih in republiških cestnih oblasti. Kaj bodo morali Rakičani še storiti, da bodo dobili obljubljenih 7 kilometrov asfalta do Preserja?

24-URNA PROTESTNA ZAPORA

Rakičani hočejo asfalt

Potem ko so krajanji Rakitne cela desetletja poslušali le obljube o boljši cesti proti Preserju, jim je zadnjo soboto v letošnjem februarju prekipelo. Kaka dva kilometra pred Rakitno so postavili 24-urno protestno zaporo ceste, ki naj bi opomnila odgovorne na dane obljube.

»Trikrat so bili že izdelani izvedbeni projekti, narejena pa še vedno ni nič. Vsako leto znova dobivamo le obljube, da bo cesta šla v realizacijo, rezultatov pa ni od nikoder. Zelo smo nezadovoljni z operativnim delom občine. Očitno ni interesa, da bi se rešil ta problem. Ta cesta sem gor na Rakitno ni isto, kot kaka druga cesta med dvema krajema kje v dolini. Ni pomembna le za nas, ampak tudi za samo Ljubljano, kajti Rakitna so pljuča Ljubljane. Na stotisoče kubikov lesa je že bilo speljanih po tej cesti, zato bi morala biti že najmanj desetkrat asfaltirana. Imamo zbrana že vsa potrebna soglasja za brezplačno oddajo zemljišč za gradnjo ceste, toda gradnje se ne loti nihče. Do tega ukrepa je moralo priti. To je le prva protestna zapora ceste. Če ne bo ustreznih reakcij, bomo z zaporo nadaljevali in še stopnjevali s pritiskom. Zaporo bomo razširili makar na cel vikend, če se to ne bo zaleгло, pa bomo šli pred skupščino!« je bil

odločen eden od organizatorjev protestne zapore, ki pa ni hotel biti imenovan.

Rakičani to pot mislijo resno. To so jasno zapisali tudi na protestnih lepakih, ki so bili oveseni po traktorjih na cesti: »Hočemo asfalt, ne obljube!« »Čakamo že 40 let!« »To je cesta sramote!« in podobno.

Mlada tajnica KS Rakitna **Nataša Erzen**, ki si tudi razvoja turizma v kraju ne zna več predstavljati brez asfalta, pa se je spraševala:

»Le kje je denar, ki ga odvajajo vikendaši za viško občino? Koliko ga dobi Rakitna?«

Ogorčen je bil tudi domačin **Dominik Bezeg**, ki je brez ovinkov dejal:

»To je velika sramota za občino, da takole zavlačuje z gradnjo ceste že celih štirideset let. Rakitna je vendar pomemben turistični kraj, tako poleti kot pozimi. Če ta protestna zapora ne bo zaleгла, bomo z zaporami odločno nadaljevali.«

Koliko je zalegel protest Rakičanov, v tem trenutku še ni jasno. Vsekakor pa so tokrat odločni, da gredo do konca.

BRANKO VRHOVEC

IZ POLHOVEGA GRADCA

V ospredju je komunala

»Ni denarja, zato bomo letos najbrž bolj malo naredili.« je pred dnevi lakonično potegnil črto pod letošnje delovne načrte v Polhovem Gradcu predsednik tamkajšnjega sveta **KS Marjan Plestenjak**.

V letošnje leto so Polhograjci vstopili s celim svežnjem lepih želja: želeli so asfaltirati cesto za gradom, predvsem pa so se enkrat rešili krajevne nadloge – ceste skozi Dolenjo vas proti Prosci, ki povezuje Polhograjsko dolino s horjulsko. Asfaltiranje te ceste je tudi sicer v letošnjem planu, vprašanje pa je, če se bo našlo dovolj sredstev. Pograjci bi bili vsekakor zadovoljni, če bi dobili asfalt vsaj skozi Dolenjo vas.

Na cesti Polhov Gradec – Črni vrh je zdaj asfaltiranih prvih 200 metrov ceste (od Mačkovega grabna). Pričakujejo, da se bo letos nadaljevalo asfaltiranje naprej od Mačkovega grabna do Petačevega grabna, kjer je cesta najslabša. Zemeljska dela na tem odseku so v glavnem že končana.

V letošnjem planu je bila prav tako tudi gradnja vodovoda do Praproč, toda kaže, da iz tega ne bo nič, če se ne bodo krajanji tudi sami organizirali.

Graščina dobiva lepšo podobo

Čeprav bolj po poljevo, se pri obnovi stare polhograjske graščine vendarle premika. Kot nam je povedal Marjan Plestenjak, so končana groba dela pri urejanju prostorov: vgrajena so nova okna, v prvem in drugem nadstropju je končana električna napeljava, tudi stene so že na fino ometane, medtem ko naj bi pritličje začeli obnavljati spomladi. Letos naj bi uredili tudi celotno fasado. Dela so se nekoliko zavlekla zavoljo arheoloških raziskav, ki so jih opravljali lani. Zdaj je menda že povsem jasno poreklo gradu, pa tudi način, kako je grad nastajal.

Tudi grajski park bodo skušali urediti v starem izvirnem stilu. Že spomladi naj bi v njem zasadili 2000 sadik pušpana, poskusili pa bodo obnoviti tudi obzidje, ribnik in poti, ki prepredajo park. Ni pa še jasno, kaj bo z grajskim izvirom na samem robu graščinskega kompleksa, saj je še vedno v zasebnih rokah.

Načrtov ne manjka

V svežnju delovnih načrtov, ki naj bi se jih lotili letos, Pograjci postavljajo v ospredju tudi obnovo fasade in dotrajane električne napeljave v zadržnem domu (dvorano so že uredili), radi bi uredili tudi odvodnjavanje zamočvirjenih zemljišč (tu je vse odvisno od Zemljiške skupnosti, če bo imela denar), poskusili pa bodo tudi

predstaviti kraj na kakem turističnem sejmu in se po tej plati še tesneje povezati z bližnjim Črnim vrhom. Kar najbolj resno pa razmišljajo tudi o tem, kako pospešiti razvoj hribovskih kmetij, saj so prav te zlate rezerve hrane ne samo za Polhograjsko dolino, ampak tudi za samo Ljubljano.

B. VRHOVEC

Na malem Severjevem griču nad samim središčem Polhovega Gradca se spet dviga mogočni, 14 metrov visoki leseni križ, ki je nekoč stal tam gori. Tokrat so ga Pograjci postavili na pobudo rojaka **Francija Škofa**. Pod križem bodo, kot pravijo, namestili tudi betonski podstavci, tako da si bo lahko kdo pod njim tudi odpohčal.

B. V.

PREDSTAVLJAMO VAM NAŠ KRAJ:

VELIKE LAŠČE

Zadnji vedno dobijo najmanj

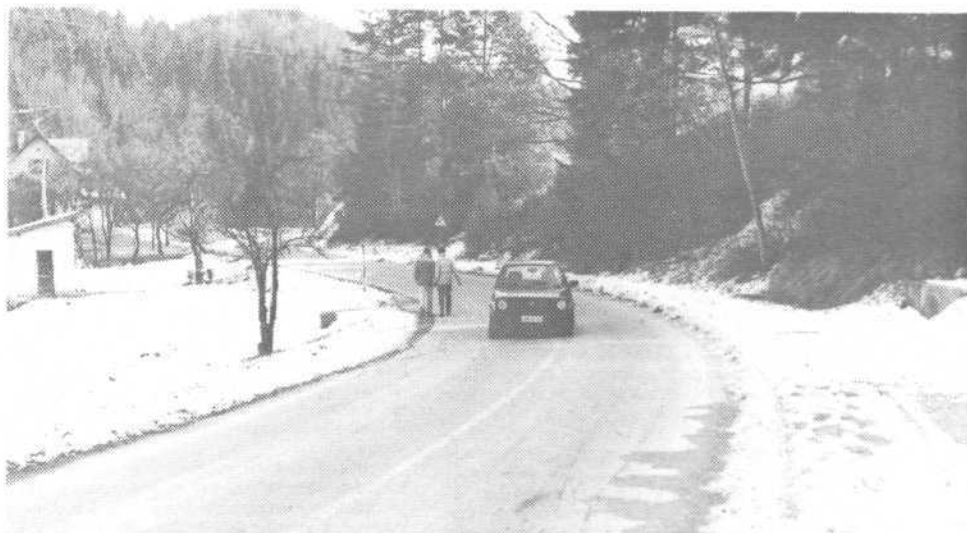
»Smo zadnja krajevna skupnost v viški občini, zato smo najbolj odrinjeni, vsega dobimo najmanj,« se radi pritožujejo Laščani, češ da pri njih ostaja le drobiž iz občinskega mošnjička, medtem ko drugi, večji denarci, gredo drugam.

Prisilek, ki ga zanese na velikolaška brezpotja, lahko razume njihov gnev. Ceste, tako komunalne, kot lokalne, so povečini v obupnem stanju, ljudje pa pijejo vodo, ki je na meji užitenosti.

»Pitna voda je zdaj naš največji problem.« nas je opozoril predsednik skupščine KS Velike Lašče **Manfred Deterding**, ki krajevne nadloge razvršča kar po stopnjah problematičnosti. »Na območju naše krajevne skupnosti imamo sicer kar sedem vodovodov, toda prav v vseh je voda oporečna, kajti pojavljajo se številne okvare na vodih, ker je bilo celotno omrežje zgrajeno bolj na ho-ruk. Precej denarja, ki ga dobimo od vodarine, gre zdaj za vzdrževanje vodovodnih omrežij, da sploh še normalno delujejo.

V KS si vsekakor želimo, da bi bili povezani z enim samim centralnim vodovodom, ki bi nas oskrboval z zdravim, pitno vodo. V ta namen smo že predlagali v Podstrmecu izkopati dve globinski vrtini, kjer naj bi bilo novo zajetje. Analiza vode iz teh vrtin je pokazala, da je voda tam tako biološko, kot kemično neoporečna, pa tudi ni bojazni, da bi je zmanjkalo. Idejni projekti za ta novi vodovod so že naročeni. Ukvarjamo pa se tudi z mislijo, da bi po nekakšen modularnem sistemu združili tudi vodovode posameznih krajevnih skupnosti.«

V lanskem letu so na največjem vodovodu Velike Lašče – Uzmani že zamenjali nekaj cevi (na glavnem vodu), in sicer v dolžini 650 metrov. Letos naj bi zamenjali še nadaljnjih 350 metrov cevi. Ta vodovod jim, kot pravijo, povzroča še največ preglavic. Nekaj denarja za to obnovo so dali sami krajanji, del sredstev pa so dobili od Mestnega sekretariata za komunalno gospodarstvo, Promet in zveze.

Medkrajevne ceste le počasi dobivajo asfalt

Hrušovljani nočejo elektrofiltrskega pepela

Krajanji Hrušovega pri Dobrovi so imeli vse do nedavno svojo vasico za svojevrstni urbani in naravni dragulj, saj nimajo blizu nobene nadležne industrije, do ljubljanskega mestnega vrveža in slabega zraka pa je tudi tako daleč, da nima nanje nobenega vpliva.

Prav zato je med krajanji toliko bolj zavrelo, ko se je v dolinici pri prvih hišah, le streljaj od Gradaščice, začel pojavljati strupen elektrofiltrski pepel, ki ga iz ljubljanske Toplarne tjakaj dovažajo eden od domačinov. Z njim naj bi namreč zasul zemljišče in ga splaniral.

»Očitno se človek ne zaveda odgovornosti svojega početja in škodljivosti materiala, ki ga dovažajo semkaj,« se jezijo krajanji Hrušovega, ki so sestavili že cel seznam posledic, ki jih utegne imeti pepel na ljudi in okolje. Jezni Hrušovljani so poklicali inšpekcijo ljubljanske MUIS in opozorili občino ter zelene, toda do zdaj, kot pravijo, ni kaj prida zaleгло. Dosegli so le to, da je krajan po nalogu

inšpekcije ustavil dovoz strupenega materiala.

»Deponijo bi bilo treba prekriti vsaj s pol metra debelo plastjo zemlje. Bojimo se, da bo strupeni pepel prišel v podtalnico, saj se, kot je znano, izpira v globino. Lasnik bi moral dovažati izključno moker material, kajti suh je še najbolj radioaktiven,« nam je povedal eden od prizadetih krajanov.

Na deponiji so bile opravljene meritve, toda za kakšne radioaktivne elemente gre in kaj utegne vse povzročiti, tega Hrušovljanom ni povedal nihče. Lahko le sklepajo iz poročil o drugih podobnih deponijah. Po trditvah nekaterih strokovnjakov, radioaktivnost elektrofiltrskega pepela ni zaskrbljujoča, ni pa še pojasnjeno, od kot rakasta obolenja in celo smrti delavcev, ki so imeli opravka s tem materialom. Bo moralo tudi na Hruševju vsaj nekaj ljudi zboleti za rakom ali pa celo umreti, da se bo kdo zganil?

BRANKO VRHOVEC